National 27 DE ANI
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar**

2025-06-02

Ribbentrop-Molotov 2.0. America revendică Polonia, România – abandonată Franței

La granița răsăriteană a Europei, un nou echilibru de forțe se conturează în liniște, dar cu impact tectonic. În spatele cortinei de discursuri despre suveranitate, parteneriate strategice și „valori europene" se profilează o realitate geopolitică pe cât de rece, pe atât de eficientă: Europa Centrală și de Est a fost împărțită – nu formal, doar strategic – între două axe de influență occidentală, Washingtonul și Parisul. Trump și Macron. O logică de forță care aduce aminte, în mod tulburător, de vechiul pact Ribbentrop-Molotov, rescris în registru globalist.

Alegerea lui Karol Nawrocki ca președinte al Poloniei reprezintă mai mult decât o victorie electorală a taberei conservatoare. Este semnalul că Varșovia a fost reafirmată ca pilon estic al intereselor americane în Europa. Nawrocki nu este doar un naționalist asumat, el pozează în simbolul orientării pro-americane a țării, un om crescut în cultura memoriei istorice anticomuniste și antirusești, dar și într-o profundă neîncredere față de Bruxelles.

Această Polonie militarizată și ostilă federalismului european, dar puternic loială SUA este exact ce își dorește Donald Trump: un cap de pod sigur pe flancul estic al NATO, într-o

Europă pe care o privește cu tot mai puțin entuziasm. În ecuația Casei Albe, Europa nu mai este o uniune de valori, ci un conglomerat de parteneri lipsiți de încredere.

În contrast, România, deși fidelă și ea Americii, dar mai mult la nivel declarativ, pare că a fost abandonată Franței. Sub conducerea unor lideri mai apropiați de Bruxelles decât de Washington și foarte slab ancorați în agenda strategică americană, Bucureștiul devine „laboratorul european" de experimente al lui Emmanuel Macron: reforme sociale controlate, o justiție repolitizată sub aparența transparenței și, mai ales, o distanțare tactică de orice formă de suveranism, considerat periculos.

Franța a devenit principalul arbitru al orientării strategice românești în cadrul UE, preluând un rol tradițional rezervat SUA. Sub această influență, România își diluează angajamentele bilaterale ferme în favoarea unui angajament colectiv în interiorul UE.

Exact ceea ce America, în noua doctrină trumpistă, respinge și detestă.

Nawrocki vs. Simion, două voci, dar numai una validată

În această logică a reconfigurării influențelor, este esențial să înțelegem de ce Karol Nawrocki a primit validarea completă a Washingtonului, în timp ce figura echivalentă din România, George Simion, a fost (aproape complet) ignorată.

Nawrocki a fost primit oficial în Biroul Oval de către Donald Trump înainte de alegeri. Suportul său a fost confirmat nu doar prin gesturi de imagine, ci și printr-o coordonare vizibilă cu cercuri de influență din Departamentul de Stat, think-tankuri conservatoare americane și structuri de „intelligence" din zona atlantică.

Pe de altă parte, George Simion nu a beneficiat de niciun contact notabil cu Washingtonul. Niciun mesaj de susținere de la nivelul Casei Albe, nicio întâlnire la nivel înalt. Mesajul transmis era clar: România fusese, deja, cedată Franței, într-o înțelegere

discretă încheiată pe finalul Administrației Biden, iar Trump nu a făcut decât să accepte această realitate, negociind în schimb controlul deplin asupra Poloniei.

Această dinamică explică de ce liderii emergenți ai suveranismului regional au avut traiectorii complet diferite: Nawrocki a fost cultivat și investit ca instrument geopolitic, în timp ce Simion, oricât de vocal și mobilizator ar fi în plan intern, a fost deliberat marginalizat în jocul strategic occidental.

Trump și Macron își împart „Estul”

Acest pact „Ribbentrop-Molotov 2.0” nu a fost semnat, dar este vizibil în dinamicile recente ale puterii:

- Polonia, condusă de un președinte sprijinit direct de Trump, devine purtătorul de cuvânt al unei Europe conservatoare și militarizate.
- România, dependentă de fondurile europene și infiltrată strategic de influența franceză, joacă rolul statului docil și geopolitic irelevant.

Noua arhitectură are consecințe directe asupra unității occidentale în fața Rusiei. În teorie, NATO rămâne o alianță indivizibilă. În practică, însă, faliile ideologice și strategice dintre membrii săi devin din ce în ce mai vizibile. Sub aparența consensului, se conturează două blocuri antagonice.

Pe de o parte, avem axa pro-americană, formată din Polonia, Ungaria, Cehia și Slovacia, același nucleu tot mai sceptic față de Bruxelles, dar profund atașat de Washington și de viziunea strategică trumpistă. Toate aceste state împărtășesc același numitor comun: refuzul de a-și ceda suveranitatea către o Europă condusă de Franța și Germania.

Pe de altă parte, rămâne blocul franco-german, reprezentat simbolic de Macron, care visează la o „autonomie strategică europeană”; doar că nu are nici armata, nici capacitatea politică pentru a o susține. Franța se arată agresivă în discurs, ba chiar a avut ieșiri ostentative cu privire la „trimiterea de trupe” în Ucraina, însă Macron pare incapabil să-și controleze soția, ce să mai vorbim de proiectarea unei forțe reale la porțile Moscovei. Parisul este un actor impotent care vrea să joace în liga mare, dar nu are minge.

Alegerile din Polonia și România arată că nu mai vorbim doar de „Europa cu două viteze”, din punct de vedere economic. Avem acum și o Europă cu două axe geopolitice: una pro-americană, conservatoare și suveranistă, și alta pro-europeană, birocratică și francofonă, reprezentantă de România și Bulgaria.

Polonia a ales forța, România, conformismul. Una a devenit bastion. Cealaltă, periferie.